Ч. 230. Субота 11 (24) жовтня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа кризи на Угорщині. — Клопоти сербского короля. — Ще про смерть Бориса Сарафова).

Справа кризи на Угорщині, о скілько можна зміркувати з коротких телеґрафічних депеш, заострила ся дуже. Комітет з девятьох, кажуть, згодив ся був на відповідно змінену проґраму войскову і був переконаний, що Цісар той проєкт прийме. Цісар, як звістно, не згодив ся на той проєкт, іменно же на ту єго точку, котра постановляє, що парляментови застерігає ся вплив на справи войскові, а в будапештеньских кругах політичних кажуть, що мусіло щось стати ся поза кулісами, що знайшов ся хтось, котрий вплинув в сім напрямі на Цісаря і Монарх длятого відкинув проґраму девятьох. Мадярска праса виступає дуже остро против шефа ґен. штабу Бека, ґенерального ад'ютанта цісарского Больфраса, та против президента міністрів дра Кербера і звалює на них вину за все. Мадярскі ґазети доказують, що віденьскому правительству залежить на тім, щоби ситуация на Угорщині заострила ся і довела до абсолютизму.

Король Петро сербский, коли ще сидів яко приватний чоловік в Сербії, може завидував Міланови і єго синови Александрови сербского престола. Тепер він сам сидить на нім і може тихцем гадає собі, що не було о що так дуже побивати ся. Межи королем а верховодячими тепер партиями прийшло до непорозуміня і справа заострила ся так, що здаєсь прийде до розвязаня теперішної скупштини, а вибору нової. Пішло іза вибору радників державних. Вибір відбуває ся в той спосіб, що король і скупштина укладають лісти кандидатів, на кождій по шіснайцять членів. Відтак вибирає король 8 кандидатів з лісти скупштини, а скупштина вибирає 8 з лісти короля. На лісті скупштини були виписані імена майже самих радикалів. Радикальна партия хотіла конче мати в раді державній десять своїх членів, а король хотів зробити ужиток зі свого права і уложив лісту, на котрій були виписані імена лиш самих лібералів та напредняків (поступовців), внаслідок чого було би до ради державної увійшло безусловно вісім радників нерадикалів увійшло до ради державної. Радикали особливо не хотіли нічого знати о виборі ліберала Живана Живановича, члена кабінету Владана Дьордевича; они домагали ся, щоби король в своїй лісті поклав на місце Живановича, радикала Аву Мілосавлевича або навіть і Пашича, щоби они в той спосіб зискали бодай ще одного, девятого члена в раді державній. Позаяк король не хотів згодити ся на то їх жадане, прийшло межи ними а скупштиною до непорозуміня, котре ще й доси не залагоджено, а в міродайних кругах говорять, що теперішна, лише що недавно вибрана і отворена скупштина буде розвязана і розпишуть нові вибори.

Чи Сарафов погиб, чи жиє? Отсе питане інтересує тепер дуже не лиш самі турецкі власти в Македонії, але й ширший сьвіт, котрий в особі Сарафова привик був доси видіти репрезентанта цілого македоньского руху. Як звістно, розійшла ся була чутка, що Сарафов погиб з руки якогось куцоволоха, а пізнійше стали ту чутку заперечувати. Бюро Райтера дістало тепер з Солуня таку вість: Минувшої пятниці дали властям в Монастири знати, що Сарафов укриває ся в місті. Хоч за ним дуже пильно шукали, не можна єго було знайти. Він сховав ся був в якійсь болгарскій хаті і втік звідтам, заким там ще прийшли єго шукати. Сарафов прийшов був з шіснайцятьома людьми зі Смілєва, а відтак по втечи з Монастира злучив ся з ними і всї пішли до Фльоріни. Коли села Пічова стрітились они з турецкою патрулею, зложеною з 30 вояків. До тої патрулї був доданий відділ грецких добро-

---

2)

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Меррі'ого).

(Дальше).

Коли би який пацієнт не хотів повірити направи свого тіла охотній ревности того незаприсяженого асистента, заведе єго кілька кроків через склянї двері заслонені червоними занавісами до комнат самого доктора Кена.

Тут може він бути певний, що найде добру, практичну раду, скріплену найчастійше доброю фляшиною чорного лікарства, такого обридливого в смаку, що мусить обудити довіріє навіть в найбільше недовірчивій груди, або коробкою єго прочищуючих пигулок, які доктор сам охрестив жартобливо „патентованими динамітами“.

Колиж би появили ся у недужого які надзвичайні познаки, то доктор Кен найчастійше поручить спільну нараду з своїм суперником, старим доктором Чертерлєм, але в дійсности порадить ся молодого Діка Чертерлєя, котрий має ще як новик віру в самого себе і назве зараз на перший погляд кожду хочби й як загадочну появу якимсь незрозумілим латиньским словом.

— Добра голова у того Діка Чертерлєя — признає звичайно др. Кен — того не можна заперечити, але нехай Бог боронить того, хто проковтне єго лік! Три смертельні отруї і двоє, Бог знає, чого — бо я бодай ніколи про те не чув — записав він минувшого тижня старій пани в Барак Ред, а щипта соди і мій патентований динамітник були би їй цілком певне привернули здоровлє!

В третих або четвертих дверех від торговиці, при головній улици есть редакция „Північно-західного Вістника“, місцевого тижневника, в своїм роді чудовища що-до літератури, однако зі сторони дрібних властителів ґрунтів і чиншівників, як і цілої околиці сильно підпираного.

Єго зле задруковані листки подають до загальної відомости кожду подію в околици зі всіми подробицями; одна льондоньска аґенция додає до того журнал мод. З того самого жерела походять статі про „личні справи“, найбільше простакуватого змісту, що аж кишать від безличних натяків на ріжні женщини, а передові статі задля свого неотесаного, скрайного революцийного способу писаня, суть просто сьмішні. Передові статі то вже місцевий виріб.

За друкарнею тягне ся довгий ряд склепів, між ними що другий третий — шинок. Чим дальше від торговиці, тим нечистійшою стає улиця, аж остаточно кінчить ся нужденними, низонькими хатами під соломяними стріхами, котрих заєдно отверті двері відкривають дві брудні нори, в котрих діти, кури і пси, а часто ще й пословична ірляндска безрога в щасливій згоді сплять, бавлять ся і збирають собі свою поживу.

Деякі з тих хат суть звичайними нічліжними домами; плякати, писані невправною рукою, носять написи: „нічліг і удержане“. Скитаючі ся товпи кітлярів, дротарів і инших волоцюгів послугують ся тими норами і майже нема тижня, аби уряд міский не судив їх за яку бійку або пиянство.

У всхідній части міста стоять посеред малих огородців три, чотири порядно побудовані віллї, в яких мешкають по найбільше люди приватні, що не займають ся ніякими ділами.

Але в одній з них поселила ся одна дама більше як місцевої слави, а довжина її родоводу додала цілому сусїдству аристократичної закраски.

То одна з найменших віль, в котрій міс Жанета О'Толє найшла пристань спокою для своїх старих днів. Як одинока оставша при житю дитина свого вітця, сер Алярика О'Толє, покинула она своє родинне гніздо, коли шановний барон саме перед своїм четвертим банкротством переніс ся на той сьвіт і пристроїла ся в віллї „Зелїзничий вид“ з послідними останками колись дуже дорогоцінного родинного інвентаря, між тим як обширні посілости з старим двором признав суд на лїцитациї за дешеву ціну фабрикантови цукру і міліонерови сер Йосиї Гардінґ Смітови.

„Зелїзничий вид“ то вправді маленький домок, однако в середині він аж напханий творами штуки. Портрети Лілія, Бічі, Вандермайна і инших славних малярів вкривають стіни; хороші старинні предмети творять обставу. Стара дрезденьска, правдива севрска і ворцестерска порцеляна наповняють скляні шафки; чудесно вироблені старі чаші і підставки, правдиві архитвори давної ірляндскої золотничої штуки красять буфет в малій їдальни.

вольців під командою капітана Ванґолї. Скоро лиш комітаджі показали ся, почали Турки до них стріляти, але не вціляли богато. Тоді один грецкий доброволець Хрісто вицілив до Сарафова і убив на місци. Прочі з ватаги Сарафова розбігли ся. Хрісто приступив до тїла убитого і взяв від него листи, а з них пізнав зараз, що то Сарафов. Він хотів відрубати єму голову, але турецкий офіцир сказав до него: „Лиши єго, він неживий і не втече. Біжім за тамтими, що втікають“. Цїла патруля пустилась в погоню, а коли вернула, трупа вже не було. Валї з Монастиря єсть певний того, що Сарафов погиб.

Новинки.

Львів дня 23 го жовтня 1903.

— Почетними крилошанами руско-кат. капітули в Перемишли іменував Є. В. Цїсар отсих парохів і деканів: о. Григория Копистяньского, о. Івана Лещиньского і о. Марила Мигуловила.

— Конференція. Як доносять польскі часописи, устроїв сими днями Впреосьв. Митрополит Шептицкий конференцію, на котру запросив визначнїйших людий, що трудять ся на поли економічнім і промисловім, щоби нарадити ся, яка галузь домового промислу надає ся найлїпше до раціонального розвитку, а тим самим могла би становити успішне средство до економічного піддвигненя руского народа. В дискусиї забирали між иншими голос також властитель черлянської фабрики паперу пос. др. Колїшер, директор гіпотечного банку у Львові п. Лязарус, директор державних зелїзниць п. Вержбіцкий і кількох инших. Особлившу увагу участників конференциї звернув на себе проєкт, що указував на лен і коноплї яко на продукт, що міг би стати пригожим материялом до витвореня питомого промислу, управлюваного на ширші розміри. В результатї ухвалено виготовити відповідний квестіонар, який мав ся розіслати до всїх людий, що займають ся практично і теоретично промисловими і торговельними справами, а осягнений сею дорогою інформацийний материял має послужити предметом і вказівками до дальшої акциї в тім напрямі.

— В справі ювилейного концерту Лисенкового. Просимо П. Т. Видїли поодиноких „Боянів“ і сьпівацких кружків, щоби зволили подати нам в сїм тиждни точне число членів своїх, що наміряли взяти участь в громаднім ювилейнім концерті в честь Лисенка у Львові. В слїдуючім тиждни вишле видїл „Союза“ зголосившим ся товариствам, кружкам сьпівацким як і поодиноким лицям відповідне число партитур з тих творів, які будуть виконані в згаданім концерті. При сїм просимо подати нам також, які голоси (сопран, альт, тенор, бас) наспіють на концерт і на яку адресу висилати ноти? — Від Видїлу „Союза“ муз. і сьпів. товариств у Львові“ ул. Трибунальска ч. 6. *Анатоль Вахнянин*, голова „Союза“.

— „Клюб забавовий“ львівских друкарів устроює в користь будови власного дому представлене аматорске, котре відбуде ся в недїлю дня 25-го с. м. в сали тов. „Gwiazda“ з слїдуючою програмою: 1. „Дві свекрухи“, комедия в 1 дїї А. Абрагамовича. 2. „Від цирулика“, тип характеристичний селянина вертаючого з ярмарку, монольоґ з куплетами, уложив Аде. 3. „Донжуани в клопотї“, образок з житя міщаньского в однїй дїї Ольпиньского. — Цїни місць: Канапка 60 кр., крісло 35 кр., вступ на салю 20 кр. — Для молодїжи шкільної і ремісничої вступ 10 кр. — Білети можна набувати в суботу від години 7-ої до 9-ої вечером і в недїлю рано від 10-ої до 12-ої години в бюрі товариства улиця Лячаківска ч. 14, I. пов., а в день представленя при касї. — Музика войскова 95 п. п. — Початок о год. 7-ій вечером.

— Філїя „Просьвіти“ в Теребовли заснове ся на основі рескрипту ц. к. Намістництва, заходом теребовельскої інтеліґенциї, а головно о. Андрея Тимуса. Отворенє філїї відбуде ся ві второк дня 27 жовтня с. р. в комнатї „Руской Бібліотеки“, о 3-ій годинї пополудни.

— Загальні збори тов. ім. сьв. Николая в Тернополи відбудуть ся дня 28 жовтня с. р. о 4-ій годинї по полудни в комнатах товариства „Руска Бесїда“ з отсим порядком дневним: 1. Звіт уступаючого видїлу. 2. Вибір нового видїлу. 3. Справа опіки над молодїжию. 4. Внесеня і інтерпеляциї членів.

— Снїг. В послїдних кількох днях упали в ріжних сторонах Галичини снїги, а в деяких околицях лютили ся навіть сильні метелицї. І так із стрийских гір доносять, що ще минувшого тиждня упали там великі снїги і настала зима в повній своїй величи. З Подїля наспіли вісти, що там падав в послїдних днях такий снїг як в зимових місяцях та покрив землю місцями в пояс високо. Передвчерашний вечірний зелїзничий поїзд з Грималова до Бірок великих застряг в снїгу межи Скалатом а Грималовом. Подорожні мусїли висїсти з поїзду і возами дістали ся до Скалату, а поїзд з трудом завернув до Грималова. Вчера снїг перестав падати, зелїзничий шлях заметено і рух поїздів відбуває ся без перепони.

— Посьвященє іконостаса. З Янова коло Львова пишуть нам: Незвичайне торжество обходжено дня 18 с. м. в нашім містї. Тутешна простора мурована церков зістала прикрашена новим престолом і іконостасом, котрий певно межи первирядними іконостасами нашого краю непослїдне місце займе, бо як знатоки твердять, що-до краси як в різьбі так і позолоченю і образів не уступає іконостасам перемискому і львівскому в преображеньскій церкві. А що тутейша церков збудована ще в роцї 1831 не була посьвящена тілько поблагословлена, то в цїли посьвященя престола і церкви з іконостасом прибув дня 18 с. м. о год. 9 рано Впреосьвященний Митрополит Андрей Шептицкий власним повозом. На милю перед містом супроводила Впреосьвященого бандерия кінна сусїдних сїл в яких 150 коний. Місто було прикрашене хоругвами і триумфальною брамою з написом: „Витай нам Архієрею“. На просторім ринку зібрало ся кілька тисяч народа з охрестних сїл а процесиї з сусїдних церквей утворили шпалїр від триумфальної брами аж до церкви, котрої фасада була прикрашена вінцями, хоругвами і гербом родинним Єго Ексцеленциї, як також написею „Благословен грядий во Імя Господнє“.

Перед триумфальною брамою повитав Достойного Гостя місцевий парох о. Николай Стрільбицкий іменем своїм і в імени парохіян, а завідатель городецкого деканата в імени зібраного кондеканального клира. — Іменем мі-

---

Міс Жанета жиє, як загально говорять, з своєю лише що випущеною з монастиря дївчиною, виключно лиш бараболею і масляною і тілько виїмково позваляє собі таку ласощ як кусник печеної солонини. Однако ніколи ще не прийшло їй до голови, аби з тих кількасот фунтів, які єї мертві скарби представляють, продати що небудь і гроші зложити в щадничій касї.

З невисказаною радостию оповідає, в який спосіб уратувала она всї ті найцїннїйші родинні памятки перед товпою жидівских торговців старинностий, котрі від часу до часу находили двір, все тоді коли у сера Алярика була примусова лїцитация. Безсильна злість тих крамарів справляє їй ще нинї, коли на то згадає, вдоволенє і она хохоче і сьміє ся так сердечно при тім своїм улюбленім оповіданю, що слухач аж по кількаразовім повтореню зможе зрозуміти, о що йде. Она описує серед загальної веселости цїлу товпу безсильно кленучих, пріючих торговців, коли они відділені від лїцитованих предметів непоколебимим муром єї давних чиншівників і сусїдів, мусїли приглядати ся з далека, як она всї найвартнїйші річи купувала на лїцитациї за дуже дешеві гроші і так позбавляла їх наміреного рабунку.

— Шість юлїнґів і шість пенсів дала я за портрет тїтки моєї бабки Сузанни; єї малював сер Петер; двайцять пенсів і нї гроша більше, за мого поганого старого дїда Тома, в червонім кабатї — він брав участь в ішпаньскій війнї як ґенерал бриґади — малював єго сер Віліям Бічі. Десять лїт мого житя варта було, аби бачити лиця лакомих гандлярів. Бідні они! Навіть моє чемне запрошене на снїданє не могло улагодити їх гнїву.

Дальше за містом, на селї, лежать довкола двори в хороших парках окружені приналежними до них полями, але богато з них стоїть тепер пусткою; колись добре удержані огороди і сади представляють тепер непроходиму гущавину дико розрослої садовини і неплеканих цьвітів. Непостійна погода, дощі тепла вогкість воздуха заміняють дуже скоро пусті доми на розвалини. Ще перед недавним часом покинуло богато найстарших родин з сумом свої рідні гнїзда, аби більше не вернути. Місце, котре їх знало, більше їх вже не знає — їх звізда померкла, їх щастє розвїло ся а їх доми служать щурам і мишам за місце забави.

Деякі з тих великих замків скоро розпадають ся і дають захист хиба лиш совам і лиликам. В деяких знов сидять менші чиншівники, котрі беруть до практичного ужитку дві або три комнати з яких двайцятьох або трийцятьох і нераз в будуарі ласкавої панї держать свої бараболї, або на паркетовий поміст балевої салї висипають збіже. Немногим щасливцям з тих люто прогнаних удало ся свої посїлости виарендувати заможним адвокатам і купцям з Баллікінкопе. Люди тої верстви достарчають найлїпших чиншівників, бо з правила уживають майже всїх комнат і удержують дім тепло.

Недалеко міста лежить замок Бросна, мимо своїх триста лїт новітний будинок в порівнаню до віддаленої о кілька миль вежі в Кільман, що стоїть яких десять або й більше столїть. Замок Бросна творить звичайно осередок товарискогo житя цїлої околиці, але ангел смерти застукав в часї послїдних нещастних двох лїт і до єго дверий, так як і до богато инших. Від того часу веде льорд Бросна з своєю женою цїлком відокремнене житє. Цїле житє обоїх щезло, коли бурска куля зробила конець житю їх одинокої дитини, молодця, що зараз вступив був до служби в першім ґвардийскім полку. Ледї Бросна не переболїла ще доси того наглого удару, єї приятелї покивують головами над зміною, яка в нею стала ся, а льорд Бросна щирий, веселий і дїяльний спортовець, став за кілька тижднів старцем і вже нї їздить нї стріляє, анї не бере дїяльної участи в громадскім житю. Одинокими справами, при котрих він розворушує ся з своєї понурої задуми, суть збори „анґлїйскої лїґи“. Їй присьвячує він тепер більше часу як давнїйше. Деякі толкують собі то обставиною, що він хоче тим зазначити свою опозицию до бурофільских стремлень народовецкої Ірляндиї. То лиш певна річ, що той чоловік зі зломаним серцем став у всїх політичних і релїґійних питанях загорільцем.

На всхід від міста мешкають три родини в однім приходстві близько побіч себе: Мр. Блекеней, провідник товпи, Бурки на Буркестин і Валентин Льовет, з котрим єго парубоцку самоту і вигідний дім подїлила би радо неодна молода дївчина.

Ще шість миль дальше на всхід лежить Ґрандж, котрого властитель Патрик О'Бріян, послїдний свого роду, уважає себе так само як той другий О'Бріян в Ірляндиї за потомка короля Бріяна Бору.

Не надто далеко від Ґрандж лежить Баллїбавн Гавс, де Гардрес Вестроп з своїми здоровими але молодими дїтьми і щиросердечною женою проводить свої днї і з непевним успіхом пробує пхати свою біду наперед себе.

Між иншими належать до родин, які ще мають в посїданю одідичену землю О'Коннолї, котрих замок Кільман разом зі згаданою вже вежею єсть одним з найстарших, коли не найстаршим замешкалим замком в цїлій Ірляндиї.

Теперішний властитель стрункий, хороший, червоноволосий сороклїтний мужчина, вказує своїм виглядом на перший погляд, що походить з чистої, незмішаної кельтийскої родини. Як давні оповіданя говорять, походить він з родини ірляндских начальників, котрі згаданий замок відобрали Данцям.

Маврикий О'Коннoль єсть безперечно гордий на своє походженє від князів з Кільману і Аваґго, як звучно самі себе назвали его хо-

ста повитав в довшій промові насамперед по руски а відтак по польски тутешний бурмістр, нотар др. Візенберґ, а іменем жидів, котрі з торою стояли коло брами, привитав в староєврейскій бесіді тутешний купець Ґешвінд, на котру то бесіду відповів Митрополит довшою промовою також в староєврейскім язиці.

По впровадженю Єго Впреосьвященьства до церкви, промавляв Митрополит на цвинтарі церковнім з підвисшеного місця з причини, що нарід не міг помістити ся в церкві довше як одну годину. По проповіди приступив Преосьвященний до посьвященя престола церкви і іконостаса; по посьвященю відспівав службу божу з діяконами вислуженний декан о. Пясецкий а проповідь відповідну тому торжеству виголосив о. Целевич, парох Лозини. Через цілий той час Впреосьвященний не зважаючи на сирий воздух і прикре зимно, сповідав на дворі під церквою, а що кождий хотів тілько у Впреосьвященого сповідати ся, то можна собі уявити, що то був за стиск і яка тяжка праця. По укінченю Богослуження удав ся Впреосьвященний Митрополит до мешканя пароха. Тут представлялись єму староста городецкий п. Землер, маршалок повіт. бар. Бруницкий, маршалок пов. кольбушівского яко властитель Лелехівки к. Янова, ґр. Тишкевич, начальник тутешного суду повітового п. Рибіцкий з секретарем п. Дмоховским, місцевий лат. парох о. Ґуравский, повномочник властителя Янова ґр. Голуховского п. Волод. Лагощиньский і всі сьвященики судового повіта янівского. З причини, що прикрашенєм церкви новим престолом і іконостасом найревнійше займав ся судовий секретар п. Роман Дмоховский, то ВПреосьв. підносячи єго заслугу, приняв запросини до єго гостинного дому, де о 6 ій годині з всіми гістьми удав ся. О годині 9 ій вечером від'їхав Впреосьвященний повозом до Львова.

Телеграми.

Будапешт 23 жовтня. Засїдане комітету девятьох не могло вчера відбути ся задля браку комплету і дальше засїдане відбуде ся нинї. Задлятого мін. Люкач відложив свій виїзд до Відня.

Прага 23 жовтня. Молодо- і Старо-Чехи та чеські аґрариї ухвалили на спільнім засїданю не зміняти порядку дневного ческого сойму, щоби тим способом не робити уступки німецкій обструкциї.

Рим 23 жовтня. Говорять загально, що президентом кабінету на місце Цанарделлїго стане Джолїтті, а до єго кабінету увійдуть Вісконті Веноста і Саракко.

Білград 23 жовтня. Зачувати, що на случай розвязаня скупштини, король покличе скрайно-радикальний кабінет під президентурою Пашича.

Токіо 23 жовтня. З Пекіну наспіла вість, що російский посол мав кн. Чінґови вручити ноту, в котрій сказано, що скоро би Хіна станула в справі манджурскій по стороні Японії, то Росия виступить рішучо против Хіни.

Надіслане.

робрі предки. Мимо того він цілком вдоволяє ся старим ірляндским титулом О'Конноль, але не говорить нікола инакше о своїй жені як „панї" О'Конноль.

Він має у визначній мірі деякі з вроджених хиб кельтийскої породи, але з другої сторони в найбільшій мірі і єї добрі прикмети. Єго нестримну прудкість можна би дуже влучно означувати в щоденнім справозданю про погоду, як „змінчиво заносить ся на бурю." Однако єго доброта серця перетреває бурю і спокій. Він великодушний і гостинний, в своїм вислові більше живописний як точний, клене і грозить сейчас, коли розгнїває ся, але єго гнїв минає в так короткім часї, якого потребував би Анґлієць, аби взагалї додумати ся до того, що він злий.

О'Конноль, як правдивий син Ірїну, має вроджену пристрастну любов вітчини. Кождий поодинокий морґ землї лежить єму на серци; фізичну ґеоґрафію кождої стопи торфовищ, лук, пасовиск чи горбів знає на кілька миль довкола так добре, як черти лиця своєї жени.

Видатність кождої поодинокої малої загороди на своїй посїлости знає на память і уважає личною обидою, коли який чиншівник виарендований собі ґрунт зле управляє, або занедбував.

Як практичний господар і зі всїми навичками самовільного пана обурює ся при своїй вдачи до крайности на всї обмежения, які на него вкладає „Сполучена лїґа."

Не аби він хотів використувати, або висисати своїх чиншівників, але він відчуває лиш надто болючо їх цїлковиту независимість від єго патриярхальної контролї. Як всїм прочим людям єго верстви противний єму новий демократичний лад і нераз зітхаючи, жалує за давними февдальними часами.

Новий лад у відносинах з чиншівниками так дуже єму осоружний, що він вже від літ, скоро лиш яка аренда на єго земли опорожнить ся, сам відкуповує право аренди і або виарендовує землю за одинацятьмісячним контрактом на пасовиско, або коли она не надто віддалена від замку, сам на ній господарить.

І нинї гнала Маврикія О'Конноля охота розвязати ся з одним нелюбим єму чиншівником і він ішов широкими кроками через свою мураву, огород, парк і впівперек малого півострова торфовища до загороди Кільманаґею, що була тепер в руках мр. Родольфуса Мурфіго, мирового судиї і предсїдателя сїльскої судової управи.

Загорода Кільманаґен була в Ірляндиї чиншова загорода звістна під назвою „ферма трех коний," назвою, яка імовірно має означати простір орного ґрунту. Мала она славу урожайної землї і на ній все мешкали заможні чиншівники, котрих капітал складав ся з хорошої худоби, яка приносила двайцять до трийцять процент.

Мр. Родольфус Мурфі обіймив аренду від попередного чиншівника, котрий переселив ся до міста, заки ще Маврикий О'Конноль обіймив спадщину. В перших лїтах вдавав ся Родольфус навіть дуже пожаданим чиншівником, а єго маєткове положенє уважало ся так сильним, що єго в часї, коли Ірляндию ущасливлено нагле утворенєм мирових судів, призначених для сїльского населеня, вибрано мировим судиєю та торжественно заприсяжено як предсїдателя сїльского суду.

Але від того часу, хоч він все ще належав до повітової управи, почало з Мурфім дїяти ся гірше. Жінка єму умерла і полишила малого сина. Відтак почав він пити, спершу при ріжних угодах, відтак з простої привички при всїм і про нїчім, аж вкінци мало що не збожеволів. Таких девять лїт було досить, аби єго з богатства довести майже до жебрацкої торби і замість сидїти за судейским столом, опиняв ся він нераз як обжалований за пиянство перед судом.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-європ часу.

Зі Львова

носп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя. Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·--	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підв., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

До Львова

носп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8 25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{16}/_{9}$ в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місти видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).